

Кумчо вълчо.

(приказка).

Вадуха есенния вѣтъръ мѣглитѣ, закапахалисти пожълтели, навсѣкждѣ полето почернѣло и грозно, погрознѣло. . . .

Кумчо вълчо излѣзе отъ кѣщичката си, огледа се и каза:

„Хубава мѣгла, ще отида въ село, може да откарамъ нѣщо“.

И трѣгва вълчо прѣзъ гората, отъ храстѣ на храстѣ, отъ долче на долче достига най-сѣтне до село. Спирасе до една малка кѣщичка и дочува плачѣ на малко дѣте. Майка му го прѣсипва, а то плаче ли плаче.

„Мълчи, ако не млѣкнешъ, ще те дамъ на вълка“, говори майка му.

На вълка очитѣ свѣтнаха, като дочулъ думитѣ на майката и затракалъ зѣби отъ радостъ.

„Ще почакамъ малко, догдѣто ми дадатъ дѣтето“ — помислилъ си вълкѣтъ и се сгушилъ до вратата.

Вълкѣтъ дълго чакалъ, а дѣтето все го не давали.

Но Мурджо не спи. Подушилъ той кумча вълча и дебнишкомъ отъ плета се хвърлилъ върху му. Излизатъ и другитѣ кучета и едва, едва кумчо си спасилъ кужухчето.

Како бѣгалъ кумчо си говорилъ: „Утрѣ ще отида по-ранко, майката ще ми даде дѣтето“. . .

